

САМОВДОСКОНАЛЕННЯ ПЕДАГОГА ЯК ФАКТОР ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ

Юрій Ліннік

КЗВО “Рівненська медична академія”

м. Рівне, Україна

Основною особливістю сучасної освіти є самовдосконалення, яке стосується не лише учнів чи студентів, а й вчителів. Наука ніколи не стоїть на місці, відкриваються нові явища, пізнаються процеси, те що ти раніше не міг уявити, зараз стало реальністю.

Сучасний педагог повинен не лише володіти професійними знаннями та вміннями, а й має творчо підходити до викладання свого предмета, запалювати як факел студента для вивчення нового матеріалу. А для того, він має знати не лише методики навчання, а й нову, цікаву інформацію, що стосується його предмета викладання. Але при цьому педагог повинен зберігати свою власну індивідуальність, харизму та неповторність. І, обов'язково, мати свободу самовираження, керувати власним розвитком, щоб згенерувати власні творчі сили та пошук нових шляхів розвитку і навчання дітей [2].

Для формування себе як професіонала педагог повинен знати не лише свої сильні і слабкі сторони, бути психологом і багато читати, а й формувати свій внутрішній стрижень постійного зростання, оточувати себе інформацію, яка допоможе на заняттях вийти на новий рівень викладання. Це все має здійснюватися під впливом самомоніторингу, саморегулювання та самоконтролю.

У процесі викладання дуже важливо контролювати свій психічний стан, стримувати свої емоції, не вибухати. Це потребує великої кропіткої праці та застосовувати різні методи саморегуляції. Наприклад, самонавіювання (аутогенне тренування) – “мені не страшно спілкувати з новою групою (новим класом)”, “я не боюся проводити батьківські збори”, “клас дуже галасливий, але мені вдасться їх втихомирити” тощо. Це так звані афірмації, які допоможуть педагогу в процесі

самонавіювання. Прикладами самонавіювання можуть бути підбадьорювання та самозаспокоювання.

Наступними методами можуть бути самопереконавання, самозмушування, самонаказу, самохвалення, самозаохочення та самопокарання.

Таким чином, в процес самовдосконалення педагога входить необхідність регулювати свій психічний стан, від якого цілком залежить його подальша робота.

В процесі самовдосконалення педагога лежить самоосвіта та самовиховання. Якщо ж самоосвітою ми вже розібралися, то що у чому полягає самовиховання? Самовиховання – це активна цілеспрямована діяльність педагога в процесі систематичного усунення негативних якостей та нарощування позитивних [1]. Для їх виявлення допоможе психологія. Насправді, жодна людина не є досконалою, тому такі методи як самопізнання, самоаналіз, самооцінка стануть у нагоді.

Система самовиховання включає: визначення мети та основних завдань, розроблення плану особистого розвитку, визначення власних правил поведінки, вибір форм, засобів, методів і прийомів розв'язання завдань у роботі над собою. Добре спланована робота є запорукою успіху.

Отже, процес самовдосконалення педагога здійснюється протягом його активної роботи і включає в себе самоосвіту та самовиховання. З кожним роком роботи стає необхідним підтримувати свій психічний стан, щоб робота не привела до психічних розладів та депресії. Мірилом успіху педагога може слугувати спланована робота, чітко визначений план особистого розвитку та проведення самоаналізу та самооцінки після кожного заняття.

ПЕРЕЛІК ДЖЕРЕЛ ІНФОРМАЦІЇ

1. Професійне самовдосконалення майбутніх фахівців // Педагога вищої школи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://pidru4niki.com/70118/pedagogika/profesiyne_samovdoskonalennya_maybutnih_fahivtsiv.

2. Романович Т. Є. Самовдосконалення педагога як система фахового зростання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dnz51.rosvita.rv.ua/index.php/metod/metodyst/102-2015-12-13-06-32-23>.